

AHMED GÜNBAY YILDIZ

AŞK DİYE BİR ŞEY

*Kışın en sert soğuğuna meydan okuyan tek çiçektir umut,
yaşarken umutsuz kalma ki çiçeğin solmasın...*

AŞK
DİYE BİR ŞEY

Kışın en sert soğuğuna meydan okuyan
tek çiçektir umut...
Yaşarken umutsuz kalma ki
çiçeğin solmasın...

Umut Işığın Yansın

İçindeki ışıkları söndürme!..

Gün akşam olsa da güneşini kaybetesen de umudunun ışığı daima yansın.

Aldırma mevsimlerin sergilerine, her mevsim kendilerine yakışan renkleri seçer.

Ömür de tıpkı değişen mevsimler gibidir... Baharın, yazın, sonbaharın ve kışın varlığı yaratılışın doğasında var...

Hayatın değişmeyen gerçeğidir, her doğuşun, belli bir zaman sonra vedaya yürümesi...

Bunu bildiğimiz halde neden bunca hırs ve ihtiras?

Gönül kırmaktan çok, gönül alma yeri olmalı dünya...

*Sesim ulařırsa olduğun yere,
Ne olur insaf et, duymazdan gelme...
Zihninde tüllensin řefkat ve umut,
Kalbe keder veren sesleri dinle...*

Hayatta “Gül”ce Duruş

Hayat yolunda gülü kendine örnek almalısın...

Öyleyse dikenlerinden sıyrıl ve zirvelerde aç!

Ne hoyratça batıp kimseyi incit, ne de manevi kuralları hiçe sayarak müsamahakâr bir tavır takın...

“Gül”ce bir yol tuttur kendine, gerçeklerden taviz vermeyen, şeffaf ve aydınlık. Hal diliyle ifade et kendini. Ya olduğun gibi görün ya da görüldüğün gibi ol... Bukalemunlar buldukları yerin rengine bürünür, sen kendin gibi ol...

Hayat bir sınavlık geçici mekân, yaşarken farklılıkların farkında ol...

Unutmak!.. Kişinin verdiği sözü yerine getiremediğinde, “unuttum” demesi yaralar dostlukları. Unutmak, unuttuğunu önemsemeyişin de bir ifadesi değil mi?

Aşk, anlatılanların belirsizliğinde buharlaşıp kaybolan gerçek... Dünyadan sonsuzluğa kanat açış... Yüreklerdeki dipsiz kuyunun ta kendisi...

Aşkı tanımak mı istiyorsun? Sonsuz mesafeleri sığdırdığın kalbine bak... Kulluğunun farkına var ve kendini Sonsuzluğun Sahibi’ne ada. İşte o zaman aşkın gerçeği ile yüzleşecek, maddi arzuların aşktan başka bir şey olduğunu anlayacaksın...

Anlamakta zorluk çektiğimiz ve kabullenemediğimiz huzursuzlukları fırtınaya çeviren en önemli hususlardan biri, herkesi kendimize benzetme savaşımızdır...

Hayalî Sevdalar

*“Ne kadınlar sevdim,
Zaten yoktular...”*

Seni, evliliklerde masumiyetini yitirmemiş aşkların da olduğunu ispat etmek için sevmiştim... Bana bunu, yalnılgularımın vurgununu yiyen yüreğim öğretmişti...

Aşk, huzursuzluklardan ve bencilliklerden arınmış çok uzak diyarların gülleri olarak açacaktı kalplerimizde. Aşk, saf, duru ve özlenen dünyaların tablosunda ayrımcılık tanımayan duyguların sanatıydı... Onun için seni, kendimden bile sakınarak sevmeye özenmiştim.

Vefasızlıkların cenderesinde can çekişen yalnızlıkların çöllerinde güllerin çiçek açtığını söylemek bile güldürürmüş duyanı... Ne rayıhasını ne de filizlenmesini beklemek masallarda mümkünmüş sadece...

Beni yeni bir vuslat için mazerete zorlayan düşüncelerim umutsuz...

Yuvalar iffet ve namusun gölgesidir. Küçük huzursuzluklarla kazanılan tecrübelerle mutluluk basamaklarından çıkılır yıkılmayan kalelerin burçlarına ve zirvesine aşk yazılır, dedirten anlayışın insanı olmanı çok istemiştim.

Gençliğimin hülyalarıyla kalbimde uyanan aşk, ne menfaat düşkününü olmalı, ne de nisan yağmurları gibi susuzluğumu, dudaklarımdaki kuraklığı pişmanlık rengine boyayıp gitmeliydi. İşte ben seni öyle sevmeliydim...

Kutsal bir nikâh eşliğinde gönül kaymasını yaşamıştı gençliğim...

Tecrübelerle donanmanın sinyallerini veriyordu o gün duygularım ve şöyle sesleniyordu:

“İşte aradığın hayat arkadaşını buldun!..”

Yanılmışım...

Bahçeme, büyüleyici renklere açsın diye seyredenlerin kendi gözlerinden bile kıskanacağı güzellikte boy veren güller dikmiştim. Onları hayranlıkla seyredebilmeyi arzum...

İlahî sanatın figürleriyle büyüleyen siyah, derin gözlerinden âbıhayat suyu gibi gönlüme akacaktı bakışların...

Sorumluluğunu taşıyacaktım, mahreme bakışı haram olan gözlerinin. İşte o ilahî müsaadenin coşkusu, O'nun kutsal emanetidir diyen anlayışla, incitmeyen bir gönülle kalbimde sonsuza kadar misafir edecektim seni...

Renk renk, desen desen açacaklardı bahçemdeki güller... Katmer katmer yapraklarını sadece sana ve bana vereceklerdi...

Başka fidanlar da dikecektik aralarına. İsimlerini bahçemize yakışan sözcüklerden seçecektik... Güzide fidanlarımız büyüyeceklerdi o istisna bahçede; isyansız, günahsız adresleri seçeceklerdi yaşadıkça... Yaratana kul, İki Cihan Serveri'ne ümmet olacaklardı.

Beyaz badanalı yuvamızın o şirin bahçesinde bülbüller yuvalarını kuracaklardı... Her gecenin sabaha dönüşünde, gül ağacının dallarında, çiçeklerin açılmasını sabırsızlıkla bekleyeceklerdi. Gün sökerken, güller katmer katmer dü-rülen yapraklarını güneşle açarken bülbüller uyusalar da ne gam... Bitmeyen bir umutla tüneyeceklerdi dallarına güllerin, şafak sökerken...

Hatta başka başka kuşlar da dadanacaklardı bahçemize... Hani şairlerin, şair-i şuaraları olduğu gibi, bülbüllerin de şeydası vardı...

Baba bülbül şakıyınca, sadece bülbüller değil, o mekânda bulunan bütün kuşlar susacak ve saygıda kusur olmasın diye, bülbül-i şeydayı dinleyeceklerdi... Usuldendi bu onların dünyalarında...

Olmadı!.. Bülbül zarda, gönül efkârını demlediği bestelerin yazılacak güftelerini aramakta kıldığı kararla bekledi ve intizar şairi oldu sayende, mutlu musun?

Bütün hülyalarımı boşa ve yürüdüğüm yolları başa çıkardı yanılığlarım...

Elveda!

*Yoracaksın ömür boyu kendini,
Hayatın en hassas ayarı sanat...
Bozmayasın yaşadıkça vecdini,
Dualar miraca açtığın kanat...*

*Kar yağıyor umutlara, deme kar,
İlahî kurguyla solar semalar...
Umudunu kırma ilahî güç var!
Kış koyulaştıkça yaklaşır bahar...*

Sana Dur, Gitme Deseydim!..

Gül bahçesi vadedemez kul olan, beklenmedik anda bir hırçın rüzgâr eser ve goncaları dalında vurur dolular...

Kader tesadüf elbisesi giyer hayatta, sadece Sonsuzluğun Sahibi'ne sığınmaktır seçenek...

Gül bahçeleri emanettir insana... Emr-i İlahî, neyi reva görmüşse onun kurgusundadır hayat...

Ben kul oluşumu fark ettim, sevinçleri ve kederleri yaşarken... İlahî bir senaryoymuş her şey...

Bunları sana anlatabilseydim, gitme dur deseydim, durur muydun?

Yüreğine nice emellerini kazımıştın... Arzuların, olmazsa olmazlarıydı hayatın... Sahi, sil, onlar yanılğılarıydı ömrün desem, siler de özünü yoklar mıydın?

Biliyorum ki kocaman bir “hayır” olurdu cevabın...

Gitme, dön deseydim ve dünyaya geliş gayenin çizgisinde değilsin diye haykırsaydım, kalbinin sinyallerine kulak verip döner miydin?

Kuluz, haddi aşmak haddimiz değil desem, kuralsızlıklarından vazgeçip emrolunduğun gibi yaşamayı seçer miydin?

Senin için de korkuyorum ateşin azabından, anlık hazlar için ebedî saadeti göz ardı etme deseşdim, dinler mişdin beni?

Utançsız bir yüzle Eşer Sahibi'nin huzuruna çıkmaktır saadetlerin en erdemlisi, diye seslensem, yine de aynı umursamazlığımla beni duymazdan gelip boş verir, geçeri mişdin?

Biliyorsun, tesadüfler insanı yaratamazlar, kâinatın Tek Sahibi olan güçtür taşıdığı canın ve bedeninin sahibi desem, araştırma zahmetine katlanıp kendini tahlil eder, dünyaya gelişinin gayesini sorgular mışdin?

Cesaret gösterisi mi isyanda yaşamak? Hayat, kundakla mezar arasındaki boşluk ve sebep-i ziyaretin anlamı sınırlardı desem, düşünür müydün gayesini kulluğunun?

Sana görme, işitme ve duyma yeteneğini vereni, ruhuna beden elbisesini giyindireni, duygularını sevinç, azap ve hazlarla donatanı araştırma gayretinde bulunur muydun hiç?

Sana düşünme vasfını kazandıranın azametini geç de olsa keşfedip O'na, "tek dilek kapısı olan sensin Rabbim" deyip alnında secde goncalarını açarken, "seni bütün eksikliklerden ve noksanlıklardan tenzih ederim" yakarışıyla aslına rücu eder mişdin?

"Yol O'nun, varlık O'nun,

Gerisi hep angarya..."

deseşdim, varlığın sırlarını yakalayan şair gibi... Alnındaki secde goncalarının nakışlarını hafızana işler mişdin?

Sana gül bahçeleri vadedemem demiştim. Solmayan güller sadece secdelerde açar güllerini deseşdim, çağrımaya uyup o efsane bahçeleri birlikte yaşatmak için bana döner mişdin?..

İdealin en zor olanı,
var olanların arasından sıyrılıp
kendini zirvelere taşımasıdır insanın...
Dikenlerin arasından sıyrılıp
kendini zirveye taşıyarak açan gülleri düşün...
Hoş seda bırakmak istiyorsan gök
kubbede, yeryüzüne ömrümün izi düşün
istiyorsan,
yokuşlar emek ister...

*Hayatın bulanık su gibi azgın,
Anlamak zor neden isyanlıydın?
Sanma yaşadığın bu hayat yazgın,
Garip duygularla havalıydın?*

*Anlamsız ömrünü hiçe sayışın,
Dünyayı gönlünce yorumlayışın...
Felaket divana böyle varışın,
Aslına çok uzak diyarlıydın...*

Güneş Yine Doğar

Bu sabah günün doğuş anını yaşamak arzusu var içimde...

Ezan, semaları kuşatan içli bir sesle doluyor pencereden...

Gönlüm tefekkürde, gözlerim doğu yakasına açılan pencerenin semalarında... Gökyüzüne kilitlenmiş gözlerim, yeni tulû anının meraklı bekleyişi içinde...

Gözlerimde uykunun esamesi okunmuyor gecedен bu yana... Ruhumu çepeçevre saran bir his, bu sabah güneşin doğuşunu, akşam da batışını seyretmelisin mutlaka diyor...

Ay ve yıldızlar hüznü ve buruk bu saatlerde. Bir vedaya daha hazırlanmakta gökyüzü...

Az sonra güneşin billur ışıkları görünmez kılacak hepsini... Güneş, yeni bir doğuş hazırlığında...

Sislerin hüznü örtüsünü çoktan aralamaya başladı bile dünyaya göz kırpan mahmur ışıklar...

Tıpkı bir gelin duvağı gibi sıyrılıyor güneş, çehresini örten bulutların arasından...

Bahçemdeki çiçeklerin yüzleri doğuya dönük, güneşe yöneliyor envaiçeşit renkleriyle gülümseyen çiçekler...

Besmele'yle selamlıyorlar üzerlerine doğan günü. Çiçekler her sabah güneşe yönelişi, doğanın ilahî kurallarından olmalı...

Yarımdan haberdar değilim, bugün kulluğumun farkında olarak yaşamalıyım diyor içimdeki ses. Kul hakkına zarar vermeyen bir farkındalıkla harcamalı zamanı...

Hayatın dokusunu incitmeden, gönül desenlerindeki coşuklu ahengi soldurmadan batmalı ufkumda, şu an beni selamlamak üzere olan güneş...

Vakti gelince batacak, biliyorum...

Hayatıma anlam veren bir cümle sükün ediyor kalbimden: “İstikametini çiz!..”

Kulaklarımda yankısını buluyor zihnime kazıdığım söz-cükler...

Vakti geldiği an Emanetçi emanetini alır. Hesaba çekilmeden önce kendimizi sorgulamak gerek!

Huzurlu yaşamak ve “huzur” a utançsız bir yüzle mi çıkmak istiyorsun? İmkânlarını beklentilerinin seviyesine çekemiyorsan, isteklerini azaltacaksın...

Sana manevi değerlerini anlatan kitabın sayfalarını arala ve nasıl yaşaman gerektiğini anlatan ayetlere bak.

Kur’an ve Sünnet’in dizeleri o an yanında yoksa, onlara ulaşamadığında kalbinden gelen sese kulak ver.

Duyarlı bir kulağa sahipsen Kur’an ve Sünnet’in öğütlerini duyacaksın içinde, haram ve helali ayırabileceksin. Nefsini bu sese katmadan dinlersen, İlahî Kitap kalbindeki eksiksiz yorumlarıyla sana yolunu gösterecektir.

Tefekkür yine alıp nerelere götürmüş beni... Güneş çoktan doğdu bile. Dünyaya tebessüm etmek yeni umutlar yeşertiyor kalbimde.